

Arrest

nr. 252 157 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 december 2020 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 december 2020 dienen de verzoekende partijen een aanvraag tot afgifte van een visum kort verblijf (type C) in.

1.2. Op 11 december 2020 wordt de afgifte van voormeld visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(..)

Commentaar: Op datum van 07/12/2020 werden visa kort verblijf ingediend op naam van K. M.K. (..) geboren op 04/03/1951 en K. N. K. (..), geboren op 06/05/1962, en hun kinderen K. A. K. (..), geboren op 29/12/2003 en K. S. K. (..), geboren op 10/02/2003, allen van Afghaanse nationaliteit, in hun hoedanigheid als respectievelijk de veronderstelde ouders, broer en zus van de heer K. S. (..), geboren op 01/01/1987, van Britse nationaliteit;

De visumaanvraag van K. M. K. (..) en K. N. K. (..) werd ingediend op basis van de richtlijn 2004/38/EG met betrekking tot het vrij verkeer van burgers van de Unie en hun familieleden, in Belgisch recht omgezet naar art. 40bis van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Voor K. A. K. (..) en K. S. K. (..) geldt dat zij de veronderstelde broer en zus zijn van de heer K. S. (..) en dat bijgevolg de bepalingen met betrekking tot de 'andere familieleden' zoals in art. 3, §2, al. 1, a); omgezet in art. 47/1 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van toepassing zijn; Overwegende dat art. 47/1 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

Overwegende dat K. A. K. (..) en K. S. K. (..) , enkel in aanmerking kunnen komen voor de bepalingen van 2° en 3°.

Gezien uit het dossier duidelijk blijkt dat artikel 3° nergens aangehaald wordt voor K. A. K. (..) en K. S. K. (..) en beide aanvragers geen ernstige gezondheidsredenen aanhalen waardoor persoonlijke verzorging door de burger van de Unie behoeft, dient het dossier onderzocht te worden onder de bepalingen van 2°

De richtlijn 2004/38/EG bepaalt daarenboven dat ook de bloedverwanten in opgaande lijn zoals K. M. K. en K. N. K. (..) dienen aan te tonen ten laste te zijn.

Bijgevolg dienen de vier betrokkenen dan ook te bewijzen dat zij ten laste zijn van de heer K. S. (..).

Overwegende dat betrokkenen reeds eerder een aanvraag indienden en deze geweigerd werd door onze diensten op 16/11/2020 om volgende redenen:

Overwegende dat ter staving van dit feit de volgende documenten werden voorgelegd:

- Een voltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders tussen Shinwari bvba en de heer K. S. (..), ingaand op 05/03/2020.

- Enkele geldoverschrijvingen, d. d. 26/02/2020, 28/06/2020, 18/07/2020, 26/08/2020, 12/10/2020, 23/10/2020 waaruit blijkt dat de heer K. S. (..) bedragen van rond de 300 euro overmaakt aan zijn veronderstelde vader M. K. (..).

- Een verklaring van de heer K. S. (..) dat hij geld zou overgeschreven hebben aan een zekere N. H. B. (..) omwille van het feit dat deze tijdens de lockdown in maart, april, mei 2020, geld aan zijn vader zou hebben gegeven.

Aan de hand van deze bewijsstukken kan DVZ niet afleiden of de heer K. S. (..) over voldoende en stabiele inkomsten beschikt om 4 bijkomende personen te laste te nemen. Daarenboven, zelfs indien met deze summier informatie rekening wordt gehouden, dan nog kunnen we niet besluiten dat alle vier aanvragers voor hun overleven in het land van herkomst afhankelijk zijn van de financiële en materiële steun van de EU-burger.

Er wordt tot slot ook niet aangetoond dat de aanvragers geen enkele andere vormen van inkomsten genieten (bij inkomsten uit jobs, eigendommen, uitkeringen,...) in het land van oorsprong.

Overwegende bovendien dat punt 6 van de considerans van de richtlijn 2004/38 het volgende bepaalt:

"Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van "familieleden" vallen en dit derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend,, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn."

Overwegende dat hieruit blijkt dat de afhankelijkheid van de andere familieleden van de burger van de Unie wordt onderzocht vanuit het oogpunt om de eenheid van het gezin te handhaven;

Uit het administratieve dossier blijkt dat mijnheer K. S. (..) voor zijn verblijf in België, in Groot-Brittannië woonachtig was. Betrokkenen daarentegen hebben altijd in Afghanistan verbleven. Er is dus reeds jaren geen sprake meer van een gezinscel met de aanvragers. Betrokkenen tonen dan ook niet aan in welke mate de weigering van het visum een inbreuk zou zijn op de eenheid van het gezin van de burger van de Unie.

In het licht van de hogervermelde elementen werd de afhankelijkheid ten opzichte van de burger van de Unie dan ook op onvoldoende wijze aangetoond.

Bijgevolg zijn de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG niet van toepassing en worden de visumaanvragen geweigerd.

Overwegende dat ter staving van de huidige aanvragen volgende nieuwe documenten werden voorgelegd om te bewijzen dat de heer K. S. (..) 4 bijkomende personen ten laste kan nemen.

- *Loonfiches op naam van de heer K. S. (..) waaruit blijkt dat hij maandelijks tussen de 1536 euro en 1598 euro zou ontvangen aan Shinwari Bvba. Verder zou hij nog werkzaam zijn via Deliveroo.*
- *Een rapport van een DNA-analyse tussen de heer K. S. (..) en zijn veronderstelde ouders. Dit rapport is opgesteld door het DNA Diagnostics center en verliep dus niet via de door FOD Binnenlandse Zaken opgestelde en beveiligde procedure. Er wordt dus ook geen rekening gehouden met deze analyse gezien DVZ zich niet kan uitspreken of alle mogelijke beveiligingsstappen voor de procedure gevolgd werden.*
- *Bijkomende geldoverschrijvingen voor de maanden oktober en november 2020.*
- *Een schrijven van de advocaat waarin gesteld wordt dat de heer K. M. K. (..) en K. N. K. (..) beide zwaar ziek zouden zijn en bijkomende verzorging behoeven. Dit wordt tevens gestaafd met medisch stukken. Deze zijn helaas voor het grootste deel onleesbaar. Daarenboven werden zij niet opgesteld door een door de ambassade erkend geneesheer noch wordt in die stukken melding gemaakt van het feit dat betrokkenen persoonlijke verzorging door de burger van de Unie behoeven.*
- *Verder maakt de advocaat ook melding dat betrokkenen wel degelijk een gezinscel zouden hebben gezien de heer K. S. (..) tot zijn 19 jaar bij hen gewoond heeft. Uit deze informatie kunnen we echter afleiden dat betrokkene sinds 2006 woonachtig is in Groot-Brittannië en de gezinscel tussen mijnheer en de aanvragers dus reeds lang voor de komst naar België niet meer bestond. De huidige weigering van het visum doet dus totaal geen inbreuk op de eenheid van het gezin van de burger van de Unie.*

Overwegende dat DVZ van mening is dat de bijkomende voorgelegde stukken onvoldoende bewijzen dat betrokkenen voor hun overleven in het land van herkomst afhankelijk zijn van de heer K. S. (..) noch dat de heer K. S. (..) over voldoende inkomsten beschikt om vier bijkomende personen ten laste te nemen

Bijgevolg worden de visumaanvragen geweigerd.

(..)

Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- *(2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond zie commentaar”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“Eerste middel: Schending van artikel 40 bis en 47/1 Vw. en de schending van de materiële motiveringsplicht juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerster heeft de visumaanvraag van verzoekers afgewezen omwille van de volgende redenen:

Verweerster verwijst naar de eerdere negatieve beslissing van haar dienst om haar foutieve beslissing te motiveren.

Verzoekers menen dat verweerster nagelaten heeft om met de argumenten van verzoekers raadsman rekening te houden. (stuk 2 – brief van verzoekers raadsman)

Verweerster stelt ten onrechte dat uit de voorgelegde stukken door de referentiepersoon niet blijkt dat hij over voldoende en stabiele inkomsten beschikt en dat hij in staat zal zijn om 4 bijkomende personen ten laste te nemen.

Verweerster stopt niet met haar onredelijkheid en ze stelt:

Zelfs indien met deze summieri informatie rekening wordt gehouden, dan nog kunnen wij niet besluiten dat alle vier aanvragers voor hun overleven in het land van herkomst afhankelijk zijn van de financiële en materiele steun van de Eu -Burger.

Er wordt tot slot ook niet aangetoond dat de aanvragers geen enkele andere vormen van inkomsten genieten (bij inkomsten uit jobs, eigendommen, uitkeringen, ...) in het land van herkomst.

Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat in caus wij over een oud koppel – volgens de Afghaanse normen – een minderjarige kinderen hebben.

De vader van het gezin is 69 jaar oud en de moeder 59 jaar oud.

Verzoeker is analfabeet en beschikt niet over een pensioen omdat hij nooit voor de overheid gewerkt heeft.

Mensen die voor overheid werken zijn vandaag niet in staat om voor al maanden hun pensioen te krijgen.

Zie het hieronder staande rapport aub.:

In the meantime, pensioners continue to struggle to gain what is rightfully theirs.

<https://www.refworld.org/docid/5a2a565c4.html>

In Afghaanse en vooral bij de Pahstounse gezinnen werken de vrouwen nooit. De mannen zijn de enige brood winnaar van het gezin.

Verzoekster wenst te verwijzen naar het hieronder staande rapport waaruit blijkt dat de vrouwen sinds 1996 niet verder mochten werken.

but the victory of the extremely conservative Taliban in 1996 reversed this trend. Strict limits on the freedoms of women were put in place. Women were only allowed to appear in public if they were dressed in a chadri, or burka, a long black or blue garment with a mesh veil covering the face, and only if accompanied by a male. The Taliban also banned girls from attending school, and prohibited women from working outside the home. Certain restrictions on women were reportedly lifted in 1998. Women were allowed to work as doctors and nurses as long as they treated only women, and were able to attend medical schools. Widows with no means of support were allowed to seek employment.

Read more: <https://www.nationsencyclopedia.com/Asia-and-Oceania/Afghanistan>

SOCIALDEVELOPMENT.html#ixzz6jM2y4o3a

<https://www.nationsencyclopedia.com/Asia-and-Oceania/Afghanistan-SOCIAL-DEVELOPMENT.html>

Verzoekers wonen niet in de hoofdstad maar in een provincie waar sprake is van willekeurig geweld.

Hoe kan ze werken en inkomsten genereren?

In Afghanistan bestaat bovendien geen systeem van het OCMW. Verweerster is zeer goed op de hoogte van dit feit maar ze laat na om hiermee rekening te houden.

Social welfare in Afghanistan has traditionally relied on family and tribal organization.

Read more: <https://www.nationsencyclopedia.com/Asia-and-Oceania/Afghanistan-SOCIALDEVELOPMENT.html#ixzz6jM4QQa7e>

<https://www.nationsencyclopedia.com/Asia-and-Oceania/Afghanistan-SOCIAL-DEVELOPMENT.html>

Wat betreft de inkomsten uit de eigendommen wensen verzoekers te stellen dat dit het niet hebben van eigendom in het land van herkomst is een voorwaarde die in de 2de fase, nl. pas na hun aankomst in België bij aanvraag van een F – kaart, aan bod komt.

Verweerster betreft deze voorwaarde ten onrechte in de eerste fase, aanvraag van visum, in de procedure.

Verzoekers behoren tot een dood arm gezien. Ze beschikken niet over een eigendom in het land van herkomst en in het dossier is geen aanwijzingen van een eigendom in het land van herkomst.

Indien verweerster dit zo belang vindt dan had ze net zoals bij de 2de fase van procedure – aanvraag van een F kaart, kunnen vragen om een attest van onvermogen – roerend en onroerend voor te leggen, alvorens een beslissing te nemen.

Verweerster heeft nagelaten om dit te doen.

Verzoekers hebben medische stukken voorgelegd waaruit blijkt dat ze heel lang ziek en onder de behandeling zijn.

Verweerster heeft nagelaten om met dit element rekening te houden.

Verweerster stopt niet met haar onredelijkheid en ze stelt dat de afhankelijkheid niet aangetoond is in dit dossier.

De referentiepersoon meent dat zijn ouders zeer ziek zijn en dat zijn broer en zus die 16 en 17 jaar oud zijn niet in staat zijn om voor de ouders te zorgen.

De referentie persoon was 19 jaar oud toen hij zijn gezin verlaten heeft en naar UK ging. De referentiepersoon is vandaag 33 jaar oud en hij heeft een groot deel van zijn leven samen gewoond met de ouders.

De referentie persoon is pas in 2010 een verblijfsvergunning gekregen in UK en sindsdien is hij 6 keren op bezoek is geweest bij de ouders.

Bij elk bezoek gaf de referentiepersoon meer dan 5000 euro uit.

Dit kan alles vermeden worden mocht ze in België onder een dak samenwonen.

Verweerster stelt dat de medische stukken grotendeels onleesbaar zijn. Verzoekers menen dat de DVZ in het bezit was van de contact gegevens van hun raadsman in België. Deze raadsman heeft een begeleidende brief geschreven ter ondersteuning van deze visumaanvraag.

Verweerster heeft nagelaten om aan verzoeker of verzoekers raadsman te vragen om een leesbare versie van deze stukken over te maken. De raadsman van verzoeker heeft het dossier bekeken en deze stukken zijn wel leesbaar.

Voor de procedure gezinshereniging (C-visum) en de documenten die voorgelegd moeten worden wensen verzoeker te verwijzen naar de mededeling van de Commissie van 2009 en de website van de DVZ waarin het volgende staat:

Op pagina 7 van de mededeling van de Commissie van 2009 staat het volgende:

Aangezien het recht op afgifte van een inreisvisum is afgeleid van de familieband met de EU-burger, kunnen de lidstaten slechts verlangen dat een geldig paspoort wordt voorgelegd en dat de familieband wordt aangetoond²⁰ (en in voorkomend geval ook afhankelijkheid, het bestaan van ernstige gezondheidsredenen of van een duurzaam partnerschap). Er kunnen geen extra documenten worden verlangd, zoals een huisvestingsverklaring, een bewijs van voldoende middelen, een uitnodiging of een retourticket.

file:///C:/Users/Advocaat%20Mir-

Baz/Documents/gh%20richtlijn%20met%20een%20eu%20burger%20mededeling_cie_2-0709_omzetting_rl_2004-38.pdf

op de website van de DVZ staat het volgende:

Dit inreisvisum wordt zo snel mogelijk, kosteloos en in het kader van een versnelde procedure afgegeven, indien u de volgende bewijzen levert: (a) het bewijs van uw verwantschap met deze burger van de Unie; (b) het bewijs dat deze burger van de Unie zich naar België begeeft of er verblijft, evenals (c) het bewijs dat u hem begeleidt of zich bij hem voegt.

Hieruit blijkt dat de 3 weigeringsmotieven niet aan de orde zijn.

Dat dit middel gegrond is.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40bis van de vreemdelingenwet voor wat betreft de ouders van de referentiepersoon en de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet voor wat betreft de broer en zus van de referentiepersoon.

2.5. Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(..)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(..)”

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij terecht naar de toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet in zoverre de visumaanvraag betrekking heeft op de ouders van de referentiepersoon. Zo moet – om het recht op gezinshereniging te genieten – aangetoond worden dat de ouders ten laste zijn van de referentiepersoon.

2.6. Wat betreft de broer en zus van de referentiepersoon verwijst de verwerende partij voorts terecht naar de toepassing van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet dat betrekking heeft op andere familieleden van een Unieburger.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”.

Artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Bijgevolg moeten ook de andere familieleden van de Unieburger het bewijs leveren dat zij ofwel ten laste zijn ofwel deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

2.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in essentie meent dat niet is aangetoond dat de verzoekende partijen ten laste zijn van de referentiepersoon. Zo stelt de verwerende partij: *“kunnen we niet besluiten dat alle vier aanvragers voor hun overleven in het land van herkomst afhankelijk zijn van de financiële en materiële steun van de EU-burger.*

Er wordt tot slot ook niet aangetoond dat de aanvragers geen enkele andere vormen van inkomsten genieten (bij inkomsten uit jobs, eigendommen, uitkeringen,...) in het land voor oorsprong.

Overwegende bovendien dat punt 6 van de considerans van de richtlijn 2004/38 het volgende bepaalt:

“Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van “familieleden” vallen en dit derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend,, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

Overwegende dat hieruit blijkt dat de afhankelijkheid van de andere familieleden van de burger van de Unie wordt onderzocht vanuit het oogpunt om de eenheid van het gezin te handhaven;

Uit het administratieve dossier blijkt dat mijnheer K. S. (..) voor zijn verblijf in België, in Groot- Brittannië woonachtig was. Betrokkenen daarentegen hebben altijd in Afghanistan verbleven. Er is dus reeds jaren geen sprake meer van een gezinscel met de aanvragers. Betrokkenen tonen dan ook niet aan in welke mate de weigering van het visum een inbreuk zou zijn op de eenheid van het gezin van de burger van de Unie.

In het licht van de hogervermelde elementen werd de afhankelijkheid ten opzichte van de burger van de Unie dan ook op onvoldoende wijze aangetoond.

Bijgevolg zijn de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG niet van toepassing en worden de visumaanvragen geweigerd.” en: “Overwegende dat DVZ van mening is dat de bijkomende voorgelegde stukken onvoldoende bewijzen dat betrokkenen voor hun overleven in het land van herkomst afhankelijk zijn van de heer K. S. (..)”

2.8. Waar verzoekende partijen erop wijzen dat de ouders thans 69 en 59 jaar zijn, doen zij geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat de vier aanvragers in het herkomstland werkelijk afhankelijk zijn van de financiële steun van de referentiepersoon en dat zij in het herkomstland geen andere vormen van inkomsten genieten. Inderdaad blijkt dat verzoekende partijen ten bewijze van het ten laste zijn van de referentiepersoon slechts enkele geldstortingen hebben overgemaakt, betrekking hebbende op een periode in 2020, voornamelijk de tweede helft van 2020, maar de Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om – bij gebrek aan objectieve informatie over de werkelijke materiële/financiële toestand van verzoekende partijen in het herkomstland, te oordelen dat dit geen bewijs vormt van de werkelijke afhankelijkheid van verzoekende partijen. Het argument dat de ouders al een zekere leeftijd hebben, maakt niet dat zij geen andere inkomstenbronnen zouden hebben in het herkomstland of onvermogen zouden zijn.

Aangaande de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ kan de Raad verwijzen naar de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie in dit verband. Het betreft onder meer het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05,

Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), waarvan de rechtspraak werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24).

In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (pt. 43).

Ook moet verwezen worden (naar analogie) naar het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), dat stelt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).” (eigen markering)

Door louter enkele geldstortingen voor te leggen zonder dat op objectieve wijze blijkt dat de verzoekende partijen zich in het herkomstland in een economische en sociale toestand bevinden waardoor ze zelf niet in staat zijn in hun basisbehoeften te voorzien, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij zich in een situatie van reële afhankelijkheid bevinden ten opzichte van de referentiepersoon. De Raad kan de verwerende partij geheel volgen waar deze stelt dat op de enkele grond van deze geldstortingen niet kan uitgemaakt worden of de verzoekende partijen werkelijk de vereiste bijzondere afhankelijkheid vertonen ten opzichte van de referentiepersoon. Immers, het loutere feit dat de referentiepersoon enkele geldstortingen heeft uitgevoerd ten aanzien van de verzoekende partijen maakt hoegenaamd niet dat daarmee is aangetoond dat zij van deze enkele geldstortingen afhankelijk zijn om te kunnen voorzien in hun basisbehoeften. Het bewijs moet immers geleverd worden dat het gaat om een reële afhankelijkheid, in die zin dat de vreemdeling in zijn land van herkomst gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften kan voorzien.

Met hun niet-onderbouwd betoog dat zij in het herkomstland geen inkomen hebben, geen eigendommen hebben en zij arm zijn, slagen zij er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat het ten laste zijn niet afdoende is aangetoond. Ook de verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan kan aan deze motieven geen afbreuk doen nu dit geen duiding geeft over de specifieke situatie van verzoekende partijen zelf inzake hun inkomen, eigendommen, ...

De Raad benadrukt voorts dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. Waar verzoekende partijen er aldus op wijzen dat het bewijs van inkomsten of het gebrek daaraan in het herkomstland pas na de aankomst in België aan bod kan komen, gaan zij eraan voorbij dat in het arrest Reyes het Hof vaststelt dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake

is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemt toont hierbij dat deze materiële steun “voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst” (pt. 24). Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om na te gaan of verzoekende partijen wel hebben aangetoond dat zij in het herkomst onvermogen zijn en daarom afhankelijk zijn van de geldstortingen van de referentiepersoon om in hun basisbehoeften te voorzien. De verwerende partij heeft dan ook in lijn met de toepasselijke rechtspraak van het Hof van Justitie vastgesteld dat moet worden aangetoond dat de verzoekende partijen aangewezen zijn op de ontvangen sommen om te voorzien in hun onderhoud. Nu niet blijkt dat de verzoekende partijen in het herkomstland geen andere vormen van inkomsten genieten, oordeelt de verwerende partij niet onterecht dat het bewijs van het ten laste zijn niet afdoende is aangetoond.

2.9. Waar verzoekende partijen hekelen dat de verwerende partij niet gevraagd heeft om een attest van onvermogen wijst de Raad erop dat het de verzoekende partijen zijn die een aanvraag indienen en zij in kader daarvan alle nuttige stukken dienen neer te leggen. In casu dient immers te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

2.10. Waar verzoekende partijen betogen dat geen rekening werd gehouden met de medische stukken die de ouders hebben voorgelegd, kunnen zij niet gevolgd worden. Zo stelt de verwerende partij: “*Een schrijven van de advocaat waarin gesteld wordt dat de heer K. M. K. (...) en K. N. K. (...) beide zwaar ziek zouden zijn en bijkomende verzorging behoeven. Dit wordt tevens gestaafd met medisch stukken. Deze zijn helaas voor het grootste deel onleesbaar. Daarenboven werden zij niet opgesteld door een door de ambassade erkend geneesheer noch wordt in die stukken melding gemaakt van het feit dat betrokkenen persoonlijke verzorging door de burger van de Unie behoeven.*” Waar verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij om een leesbare versie had kunnen vragen kunnen zij niet gevolgd worden. Nogmaals herhaalt de Raad dat het aan de verzoekende partijen toekomt hun aanvraag te staven met (duidelijk leesbare) stukken. Daarenboven heeft de verwerende partij zich niet beperkt tot de stelling dat het grootste deel van de medische stukken niet leesbaar zijn maar heeft zij er tevens op gewezen dat deze stukken niet zijn opgesteld door een door de ambassade erkend geneesheer en dat in deze stukken ook geen melding gemaakt wordt van het feit dat de betrokkenen de persoonlijke verzorging van de Unieburger behoeven. Bijgevolg aanvaardt de verwerende partij enerzijds de bewijswaarde van de voorgelegde stukken niet omdat ze niet zijn opgesteld door een door de ambassade erkend geneesheer en anderzijds kan uit de voorgelegde stukken ook geen afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon worden vastgesteld. Verzoekende partijen betwisten deze motieven niet in concreto en doen er dan ook geen afbreuk aan.

2.11. Het subjectieve betoog voorts dat zij van mening zijn dat het beter is dat zij in België onder één dak kunnen leven, laat voorts geenszins toe afbreuk te doen aan de vaststellingen van de verwerende partij. Voor zover zij met dit betoog wensen aan te tonen dat de tweede en derde verzoekende partij deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon, dient gesteld dat de verwerende partij terecht vaststelde dat: “*Verder maakt de advocaat ook melding dat betrokkenen wel degelijk een gezinscel zouden hebben gezien de heer K. S. (...) tot zijn 19 jaar bij hen gewoond heeft. Uit deze informatie kunnen we echter afleiden dat betrokkene sinds 2006 woonachtig is in Groot-Brittannië en de gezinscel tussen mijnheer en de aanvragers dus reeds lang voor de komst naar België niet meer bestond. De huidige weigering van het visum doet dus totaal geen inbreuk op de eenheid van het gezin van de burger van de Unie.*” Het loutere feit dat de referentiepersoon als kind behoorde tot het gezin van haar ouders en in die capaciteit heeft samengeleefd met haar broer en zus, maakt niet dat kan gesteld worden dat zij deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon, die zoals gesteld, reeds sinds 2006 in Groot-Brittannië woonde en er dus geen sprake is van het feit dat de verzoekende partijen deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon.

Verzoekende partijen maken voorts met hun betoog dat “*verweerster nagelaten heeft om met de argumenten van verzoekers raadsman rekening te houden (stuk 2 –brief van verzoekers raadsman)*” geenszins aannemelijk dat de verwerende partij in haar beoordeling van de aanvraag bepaalde relevante gegevens veronachtzaamd heeft.

2.12. Tenslotte herhaalt de Raad dat zowel artikel 40bis, §2, 4° als artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet vereisen dat de verzoekende partijen aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. De verwerende partij heeft – in tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken te stellen – niks anders vereist dan datgene wat de wetgever vereist opdat de verzoekende partijen in aanmerking kunnen komen voor gezinshereniging.

2.13. De bestreden beslissing wordt afdoende geschraagd door de vaststelling dat de verzoekende partijen niet op afdoende wijze hebben aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon (noch, wat betreft tweede en derde verzoekende partij, aangetoond is dat deze deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon). Dit volstaat om de bestreden beslissing te dragen. Een schending van de door de verzoekende partijen aangehaalde bepalingen of beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.14. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER